

Redactor responsabil si proprietar
Dr IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
 plătindu-se înainte în
 Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	2 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/3 de an	4 >	
Pe un an	8 >	

TIPURI.

I.

Jules.

În botez primise numele cinstit *Iuliu*, dar pronunțierea românească a numelui îi păruse prea vulgar, și *Fules* (citește *Fül*) se feria de tot ce e vulgar. Fără multă gândire își schimbă dară numele în *Fules* (cit. *Fül*).

De altminteri totdeauna e vesel și totdeauna în negru. Părul e d'asemenea negru și creș, nasul cam pronunțat, cu un accent semitic indiscutabil. E distrat (nu nasul, ci *Fules* (cit. *Fül*) întreg); uită de toate din jurul său, mai ales când se mută din o locuință în alta — cam de 2—3 ori la lună — uită zic, nu geamantanul de care pare-mi-se nu mai are, dar să-și achite chiria. De altminteri e un băiat foarte de treabă. Datoriilor nu mai face, căci nu-i dă nimeni împrumut; de beut nu mai bea, căci nimeni nu-i creditează; bătașu nu e căci toți îl bat.

Semne particulare: Un creditor — pe vremea când

se bucura încă de creditorii — îi observă într'o zi, măhnit că de atâta vreme îl tot poartă cu vorba:

— Dar domnule, am cuvântul d-tale de onoare, că azi mă veți plăti!

Fules (cit. *Fül*) îi respunsese în un acces de dărnicie rară:

— Ei bine, ține-l. Ți-l dau d-tale.

II.

Naționalistul.

Membru al «Asociațiunii pentru literatura română etc.», membru al «Societății pentru crearea unui fond de teatru român», membru al societăților tinerimii de pe la universități, membru al societăților de binefacere, al reuniunilor și casinelor române — nu e. Peste tot nu e membru al nici unei societăți cu caracter românesc, dar pentru aceea e naționalist, și încă de cei mai intransigenți. Scrie numai pe hârtie cu deviza «*Totul pentru națiune*». (A primit odată cadou două cutii. Una a vândut-o unui cunoscut).

Nu ține nici o foaie românească, nu ia parte nici

la o întrunire unde ar trebui să jertfiască ceva, dar prin cafenele, prin birturi e cel dintâi.

— Nu suntem destul de entuziaști, destul de desinteresăți. Tot numai la câștig rîvnim. Eă ași putea spune multe, dar nu vrea să mă laud.

Și cei din jurul lui șoptesc:

— Hehei! De am mai avea câți-va ca el!

Semne particulare: Un maghiar i-a zis odată între pahare:

— Dacă n'ași fi maghiar, ași dori să fiu român. Naționalistul nostru a dat cu sticla de masă.

— Și eu dacă n'ași fi român, ași dori să fiu român

III.

Mușiu de Zeta.

Tatăl său e țaran cu vre-o 10 jughere de pământ, mă-sa e țarancă; moșul său a muncit pământul, cum neam de neamul lor la coarnele plugului și-au trăit traiul, dar cu toate acestea, său poate tocmai de aceea, mușiu de *Zeta* e domn.

Mânâncă odată la zi — și atunci numai când are ce — dar umblă în cilindru, ghete de lac, palton și haine după moda cea mai nouă, și zi de zi, regulat dela 1—3, șede în cafeneaua de elită a orașului. Scoate din buzunar o scobitoare de dinți, își cere un «pic» și-și aprinde apoi o «regalitas».

Asta ține cam până pe la 10-a a lunii, când i se sfîrșesc banii și nu-i mai rămâne decât o coroană. Șpune atunci tuturor cunoscuților săi că mână pleacă «la moșie» și cinci zile nu-l mai vezi apoi. Stă ascuns în locuința sa. La 15 sosește tatăl său și-i aduce 5 fl., un burduf de brânză, o fălie de clisă și o pâne de mălai. Din 15 până la 25 reîncepe jocul vechi; la 25 pleacă din nou «la moșie».

Semne particulare: Odată, la 15-a lunii, un prieten aristocrat îl vede stând de vorbă cu tatăl său, îmbrăcat țărănește.

— Cine a fost mitocanul cu care ai vorbit adinioară? — îl întreabă după amiază în cafenea.

— Un om de pe moșia mea. Îngrijește de vite — zice de *Zeta* incurcat.

— Apropo! Cred că nu te incomodez. Mă-ai putea face un serviciu mare. Imprumută-mă cu 5 fl.

Mușiu de *Zeta* își scoate unica bancnotă.

— Cu cea mai mare plăcere, dragă frate. Ori când vei fi în nevoie adresează-te numai mie.

IV.

Zoe criticul.

Dumnezeu toate le știe, *Zoe*, criticul, toate le știe mai bine. Nu e temă asupra căreia să nu discute și el. Și discută totdeauna cu un aer de autoritate sdrobitoare.

— Ce știți voi!

Dacă ar fi să-i dai crezământ, suntem cel din urmă

popor din lume. La noi toate merg de-a'ndoasele. N'avem bărbați de știință, n'avem prozatori de valoare, nici cărți, nici toți. Cu atât mai puțin le cumpărăm și abonăm. Fiecare ar trebui să-și țină de datorință morală să aibă în casa sa cel puțin o foaie, cel puțin 10 cărți românești.

Zoe, criticul, toate le știe. Le știe chiar înainte de ce s'au întâmplat. Mai ales în chestii literare e neajuns. Biblioteca sa numără sute de volume, ce-î drept nimeni nu a văzut-o încă. În curînd are să scoată un op în care își va espune vederile mai amănunțit. Va face furoare.

Semne particulare: Intr'o societate se discuta odată despre *Slavici* și esceleanta sa scriere «*Din Bêtrân*», premiată de Academia română.

Zoe, criticul, își încrêțește fruntea.

— *Slavici*... *Slavici*... Așa cunoscut imi pare acest nume. Unde l'am auzit oare?

V.

Filantropul.

Dela părinți a moștenit bani mulți, nevasta i-a adus la casă o avere. Se pune dară și întemeiază o societate de ajutorare a celor săraci. Idealul lui e să adune un fond de un milion de coroane. Ca să ajungă acest scop mai curînd, se îndestulește cu o recompensă — e președintele societății — de 2000 coroane la an, și propune ca postul de cassier să fie desființat, angajându-se el să împliniască agendele de cassier, fără să ceară un ban — mai mult decât a căpêtat cassierul de mai nainte.

Lucrurile merg strună. Societatea pune ban pe ban, președintele ei coroană pe coroană. Ziarele îl laudă pentru activitatea sa filantropică. *Was hab ich davon?* A ajuns membru în direcția a unei mulțimi de societăți și bănci, și militează pretutindenii pentru societatea sa de binefacere. Are 1% din intrate și venite.

Semne particulare: Intr'o zi un sărac veni să-i ceară ajutor. Avea șapte copii. Era iarnă grea, copiii plîngeau de foame și frig.

Filantropului i se rupea inima de durere.

— Sărman om! — îi zise cu lacrimi în ochi și deschizînd pufulul mesei îi dădu — un exemplar din statutele societății. S.

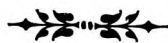
Curaj

Dantistul: Dacă dorești narcotizarea, costă 2 cor. mai mult.

Pacientul: Cred că și fără narcotizare vei putea trage o măsea.

Dantistul: Așa-mi plac! Mă bucur că ai atâta curaj.

Pacientul: De ce să n'am, când nu mie trebuie să-mi scoți o măsea, ci nevastei mele?

*La moartea mea.**

Ce bocet resună'n aier
Greu și trist din cale-afară,
Și străbate plin de vaier
Grabnic ori ce colț de țară?
E un plâns de damicele
Cară au prins deja de veste,
Că, durere, pentru ele
Ciriplic azi nu mai este.

El, poietul bun de gură
Ce le declara iubire,
Astăzi nu se mai îndură
Într'un vers să le admire.
Sus ve catafalc de scânduri
Zace reposat în Domnul,
Par' că este dus pe gânduri
Cum își doarme tainic somnul ...

Iată cioclii. Sunt dihanii
Ce mi-au pregătit mormântul.
Ei m'or duce cu mătanii,
Dar întâi își spun cuvântul,
Căci mi-au fost amici în lume
Cum sunt toți, de azi pe mâne.
Și ca să vi-i spun pe nume:
Sunt un corb, mârțan, porc, câne.

Cânele ce se ridică
Și cu glasul trist grăiește,
N'are multe ce să zică,
Căci el încă mă iubește ...
Pe când l'am hrănit în viață —
O! ce sincer mi-a fost dînsul!
Dar de-acuma ce-o să pață?
Asta-i storce lui azi plânsul.

Și *mârțanul* ca un stareț
În veșmîntu-i negru vine;
Totdeauna pismătareț
S'a 'nholbat el către mine.
Nici acum n'o să ve spună
Decât vorbe de ocară,
Când depune-a lui cunună
Sub luminile de ceară.

După el și *porcul*, iată,
Ține un discurs celebru
Și cu mânilor arată
Spre sicriul meu funebru.
Până ce eram în viață
Mă lăuda cu lingușire,
Azi de sigur mă înhață
După cum e porc din fire.

* Scrisă *mult* ani înaintea morții sale. — N. R.

După-ce, plin de durere,
Toți m'au ridicat în slavă,
Vine *corbul* de'ncheiere
Impunându-și mutră gravă.
Apoi dă să se ridice
Și se scutură din pene,
Și scoțându-mi ochii zice:
— Despre morți — *nîl nisi bene*.

Ciriplic.

P o i e ț i .

La *Sandu* șezuse într'o vară un scriitor, care între
altele tăcea și poezii. De multe ori ascultase *Sandu*
sara, după lucru, cum chiriașul se uita versurile
făcute peste zi. Mult i-ar fi plăcut și lui să învețe mă-
iestria asta frumoasă

Intr'o zi îl și întrebă.

— Cum faci d-ta versurile acele? E greu să le faci?

— De unde! Mă duc prin pădure, ascult ciripitul
păsărilor și așa din senină îmi vin în minte versurile.

Sandu se duse și el în pădure, dar versuri nu-
venire în minte.

— Las', și eu's așa câte odată! — îl mângăia
poietul. — Trebuie să te inspiri; să bea ceva. Și eu
așa fac.

Sandu se duce în crișmă, se pune la o masă, își
cere o halbă, două ... trei ... dar nu-î vine nimic în
minte.

Către miezul nopții, turtit reu, o ia spre casă. Avea
să treacă pe lângă un șant larg, și cum mergea clăti-
nându-se reu, top! se îmburdă și dă în șant.

— Auleo! — se vaită cineva sub *Sandu*. Era ve-
cinul său *George*, care fusese la țîrg și beuse mai mult
decât îi priise. Încearcă să se ridice în picioare, ajutând
unul altuia, dar fără rezultat. Pe urmă se împacă cu
situația și-și închid ochii.

La o vreme, *Sandu* îl îmboldește pe *George*.

— Mă!

— Ha?

— Și tu ai făcut poezii?

Unui prietin.

Ni-am dușmănit de moarte
Cu ură ne'mpăcată,
Când am aflat că ambii
Iubim aceeași fată.

Azi iarăși sîntem prietini,
Ni-e inima'mpăcată:
Ni-a înșelat pe ambii
Aceași mândră fată.

R ă s b o î.

— Eî, m'ași căsători și eă, dacă fetele n'ar fi atât de pretențioase.
— Las, se va găsi doară în lume una, care să te ia și pe d-ta.

Ghicitură.

Sloim: Ghicește la mină: are doi picior, este pi el pene și latră la el.

Ițic: Dache nu lătra, io spune că este la el cocoș.

Sloim: Ghicit. Este cocoș. Io spus numai lătrato, ca ghiciturile fie mai greă.

Din Beiuși.

— O conversație de bal. —

— Nu-ți poți închipui, mașer, cât mă simt de *picțirisită*, că așa rar se țin la noi baluri.

— Cum poți vorbi așa? Eă, o *controlör*, sunt foarte veselă că nu se țin. «*Vulturul*» și «*Gura Satului*» iar ar scrie că nu știm *conserva* românește, cum nă-au învinuit că noi la «*dobos-torta*» îi zicem «*turtă de dubă*».

— Parcă ar trebui să studiezi în *pensiune*, ca să știi românește!

— Pe mine numai aceea mă supără că nu pot vedea odată noul dans «*Orbul vînăt*», cu care am auzit că ar fi voit să se producă câțiva tineri.

— Ce dans?

— Știi dansul negrilor, la care ungurește îi zic «*Kék vak*».*

— Eî, vreaî să zici dansul «*cache vache*»?

— Acela da, numai cât eă îi zic românește, să nu ne poată iarăși învinui că folosim tot cuvinte străine.

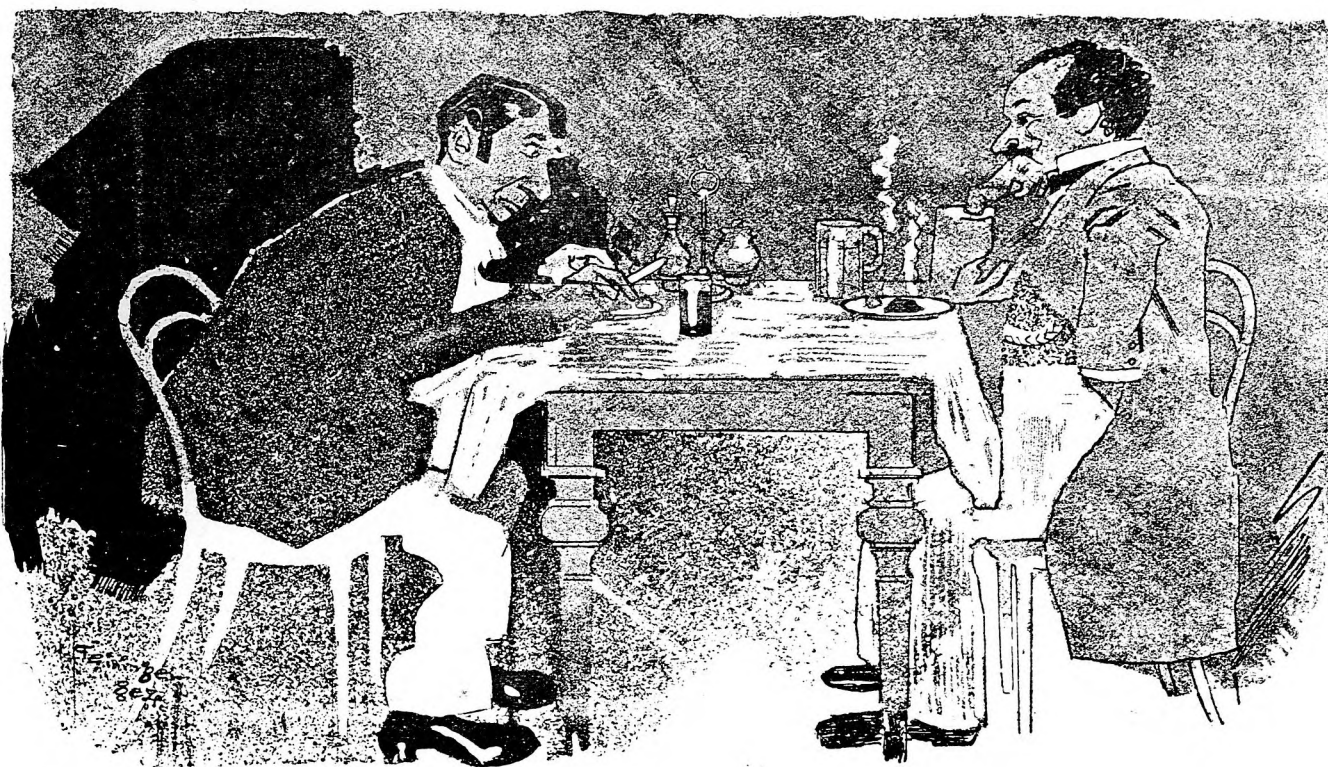
— Dar acum trebuie să mă duc, că mă așteaptă *săbăița*. O *reservoar*, mașer.

— O *reservoar*!

Pipi.

* *Cake-walk* (citit cam: chec uoac, *kék vak*) = plimbare, dans în jurul turzii.

A ș a d a.

- Eu mă mir cum poți mânca bucata cea de carne?
- Nu te înțeleg.
- Vezi de atâta poate muri și un boiu.
- Nu vorbi fleacuri!
- Ce fleacuri? . . . înțeleg, dacă nu capătă alta de mâncare.

Satire mărunte.

E ger. Fulgii nu mai cad. În schimb însă un vânt aspru mătură stradele.

În colț de stradă șede un biet cerșitor. Un domn îmbrăcat în blană scumpă se oprește înaintea lui și caută cu ochii după o birjă.

- O libră, ilustrate! — se roagă cerșitorul.
- Nu sunt ilustrate.
- Câți-va gologani, magnificență.
- Nu sunt magnificență.
- Un ban, onorabile . . .
- Nu sunt nici onorabil. Eu's eselență și nu dau nimic! — și sare în birja ce se apropiase în vremea asta.

*

Domnișoara *Eulalia D.* a primit drept cadou de Crăciun un pian frumos. Învățase pianul în internat și de mult își dorise unul.

Mamă-sa, ca să se poată mândri cu fata, dădu o cină mare, la care invită lume multă.

După cină d-șoara *Eulalia* firește se puse la pian.

- Ei, ce-ai face dacă ai cânta și d-ta ca *Eulalia* mea? — întreabă mama de un gazetar.
- Ași lua numai decât lecții de pian.

Pe gazetar nu l'a mai văzut nimeni la cinele doamnei D.

*

D-l *R.*, aderent al ideilor socialiste, se plânge mereu de vremile grele, de mizeria mare și nepăsarea oamenilor.

Câte-va zile după o vorbire ținută pe calapodul ăsta, avocatul A. intră în un restaurant de mâna întâi să cineze. De cine dă acolo?

R. șede la o masă încărcată cu mâncări alese și câte-va sticle de șampanie.

— Și d-ta te mai plângi de vremile grele și mizeria mare? — îl apostrofeară A. zimbând.

R. se scoală indignat.

— Dar că în vremea asta nevastă-mea și copiii plâng acasă de foame, asta pentru d-ta nu-i nimic?

*

În X. trăiește o actriță cu renume, care are o fetiță draguță, dar n'are bărbat. Fetița firește e instruată să nege că e a actriței.

Într-o sară, când mamă-sa juca, fetița șede în o lojă. Un domn se pleacă spre ea și-i zice prîtinește:

— Ce frumos joacă azi mamă-tă.

Fetița se indignează.

— Nu e mama mea! Mamă-mea peste tot n'are copii!

Condiționat.

- Asta, pintru-che tu fost așa obrasnic!
 -- Chind fost obrasnic?
 — Wie haisst, chind fost? Mai trebe la thin' una.
 — Di ce să trebe? Da și asta înapoi dache primește la tin'.

Din principiu.

- Griji, domnule, dacă mă săruți, strig!
 -- Dar nu te poate auzi nimeni. Suntem singuri.
 — N'are a face. Eū strig din principiu.

Ironic.

Domnișoara (cam bătrână):
 Ce iarnă posomorită avem anul ăsta.

Tinărul: Ați dreptate. Dar dacă-ți aduci aminte, iarna anului 1850, a fost — — —

Domnișoara: Domnule!

Tinărul: O, vorbesc de anul 1850 după Christos!

Rudă depărtată.

- Spune-mi numai, domnule *Piperuș*, drept e că agentul *Chilimpir* ți-e văr?
 — Da
 — Dar el spunea că ți-e numai rudă depărtată.
 — Are drept. L'am dat pe ușă afară.

Epitaf.

Ingrați îmi sunt amicii
 Căci m'au uitat îndată,
 Ce peste groapă-mi fost-a
 Țărîna aruncată.

Să-și ia amicii pildă,
 — Exemplu trecătorii: —
 Acei ce te țin minte
 Sunt numai — creditorii.

Prinsoare.

Pe care-oî prinde s'o sărut,
 Așa nî-a fost prinsoarea,
 Și fuga toate-au început
 Luând în lung cărarea.

Dar nu știu pentru ce pe rînd
 Se'mpiedecă într'una;
 Și ostenesc așa curînd
 Ne mai fugînd nici una...

Micado.

Din culoarele parlamentului.

Culița popii din Voila, deputat în parlamentu țării, mai săptămînile trecute a făcut o glumă, de care rîd și azi cei, la cari nu se referă.

Ci-că deputatul actual al cercului *Margita* (Bihor) *Szathmári* Mór, pe când nu era încă deputat, ci simplu ascultător de drepturi, într'o zi se duse și el la cursurî
 Tocmai ziua aceea îi sosise dela minister încuviințarea să se numiască de azi încolo în loc de *Gottlieb*—
Szathmári.

Profesorul citește catalog.

— *Gottlib* Mór!

Actualul deputat se scoală.

— Rog pe d-l profesor să ia la cunoștință, că mî-am maghiarizat numele: de azi mă numesc *Szathmári*
 In aceleși curs mai era un ascultător, ungar-neaoș pe care îl chîemaū *Szathmári* Gyula.

Profesorul continuă cu catalogul.

— *Szathmári* Gyula!

Szathmári Gyula se scoală.

— Rog pe d-l profesor, să ia la cunoștință, că mî-am schimbat numele. De astăzi mă numesc *Gottlieb*.
 — Ca să nu să stîngă vița! — adaosē apoi între rîsetele colegilor săi.

Declarații de amor.

II.

Medicul.

Chiar în inimă, draguță,
Mi-ai făcut o rană mare . . .
Dă-mi acum cu-a ta mânuță
Vindecare.

Operația vezi bine,
Num'atunci ar fi succesă,
Dacă schimbî inel cu mine
De mireasă.

III.

Inginerul.

Dragă, ți-am zidit palatul
Inimei mele,
Și-am ajuns deja cu catul
Până la stele.

Spune-mi dar' o vorbă bună
Scumpă crăiasă,
Vreai să facem împreună
Casă și masă?

VI.

Politicianul.

Situația ți cam gravă,
Dulce-adorată,
Inima'mi îți este sclavă,
Bat' s'o bată!

În această circumstanță
Ved vijelie
Haid' să facem alianță — —
De cununie.

Aduceri aminte.

- În medalionul acela desigur păstrezi ceva aducere aminte scumpă?
- Da; câte-va fire de păr de-ale bărbatului meu.
- Nicî nu știam că ești văduvă.
- De unde să fiu văduvă! Numaî bărbatul meu e chel de câți-va ani.

Din școală.

- Petre, să-mi spuî o propoziție compusă.
- Calul . . . calul . . . trage căruța.
- Și cum ar suna în modul imperativ?
- Hi, mârșoagă!

Prietenele.

— Am auzit că ai fost la nunta domnișoarei Elvira.

— Da.

— Și cum te-ai petrecut?

— De minune. Haina miresei era scandalos de reu croită și lumea întregă se mira, ce cadouri simple a căpătat tineră perechie.

Note politice.

Chestia activității și pasivității române la 2304. «*New-York Herald*» în numărul său dela 31 Iulie 2304 scrie următoarele:

«Ca să dăm cititorilor noștri o idee clară despre situația politică a Ungariei, reproducem articolul de fond din organul *pasivistului* (ce omînos chics tipografic! — «*Vult.*») dela Brașov «*Gazeta*». Foaia asta în numărul său dela 15 Iulie caracterizează luptele Românilor în modul următor:

«Activiștii dela Orăștie cred că tac școală. Dar se înșală. Ceî vre-o 92 deputați români ajunși în parlament nu reprezintă partidul național, ci cel mult fracțiunea activiștilor dela Orăștie. Noi rămânem consecvenți politiceî noastre, care am motivat o maî pe larg în un articol de fond, numărul 79 anul 2257. Ce am spus atunci? Ca s'o știe și activiștii dela Orăștie, reproducem acest articol:

«Repetăm și azi ce-am scris la 2153, când cu meetingul poporal dela *Arad*: Până când partidul național, într'o conferență anume convocată pe acest scop, nu se va pronunța pentru *activitate*, politica partidului trebuie să rămână *pasivitatea*.

Deja înainte de a se ținea meetingul dela *Arad*, am fost scris:

Confrații dela *Arad* ar trebui să-și aducă aminte de cele ce-am scris la 2007, când pentru întâia dată s'a ventilat idea unui meeting. Am spus și atunci ce-am spus la 1954, ce-am spus la 1903... 1892... 1867...

* **Din dietă.** În cercuri bine informate se crede că noul guvern va reuși să sdrobiască obstrucția și astfel în curînd se va vota proiectul despre contingentul de recruți, a cărui desbatere s'a început la 1903. Apoi ar urma votarea indemnității pe anul 2104 și pe toți anii anteriori până la 1903. Obstrucția nu mai are decât doi oratori: *Ugronka* și *Lengyelke*, ai căror strămoși au început această obstrucție. Dacă obstrucția nu va înceta săptămîna asta, ministrul-președinte *Tizza* (nepotul lui *Tizza Pista*) va disolva parlamentul. Decretul de disolvare îl are deja în buzunar.

Posta redacțiunii.

V. O. Parodia boemă «*Rugămintea din urmă*», datorită lui *Alax*, a apărut în numărul 7, anul 1901. — În decursul anilor ni s'au cerut atâtea exemplare, încât numai unul ni-a mai rămas.

Ciriplie. Unde au rămas continuările promisă?

Poetului T.... Îți răspundem cu propriile d tale cuvinte:

Tu ai făcut o poezie de *necaz*,
Eu am citit-o erî, și s năcăjit și *azi*.

Poate și mâne. Dar avem nădejde că ne va trece.

Rue des Ecoles 50. Primit-ai scrisoarea noastră? Așteptăm răspuns.

Bănățanul. D-l *Unipan* scrie în foaia sa cu acest titlu (apare în Făget): «*Invenție nouă. Cum ni se scrie, Edison a decherat, că în curînd va aduce o invenție nouă, unde vorbitorii telefonului se pot vedea unii pe alții.*» Mîi de gândiri a deșteptat în noi «decherarea» asta alui Edison, făcută de-a bunăseama unui cititor al Bănățanului. Oare unde va aduce Edison noua sa invenție? De sigur la Făget, în redacția Bănățanului. Vezi dacă stai bine cu inventatorii, domnule *Unipan*! — De altminteri însă nu te bucura prea de timpuriu. Noua invenție nu e atât de epocală precum o crezi. Noi am vorbit cu mîi de oameni, vîzîndu-î cum se cade, și încă *fără a ne folosi de telefon!* Dar d-ta nu vorbești zilnic și nu-l vezi în aceeași vreme pe d-l director de bancă *Toma Haneș*, fără să fii silit a merge la telefon?

Sigurd. Ce e bun publicăm cu plăcere, ce e reu aruncăm în coș. Versurile d-tale sunt mizerabile, rimele ireproșabile. Versurile merg dară în coș, rimele se publică.

— — — — — loc
— — — — — foc
— — — — — soc
— — — — — dobitoc!

Curios. Adresează-te de-adreptul acolo. Nu credem însă că vei reuși, căci lucrurile aceste de obicei sunt secrete redacționale. O încercare însă nici la un caz nu poate strica.

Noël. Ești prea-prea, nene! — «*Femeia e falsă ca o mîță*» începi și pe coarda asta o dai înainte două pagini întregi. Te-a tradat în mod infam. Înțelegem și noi durerea d-tale, dar pentru aceea tot nu putem permite să atacî așa fără vină niște ființe, cari nu se pot apăra. — *Sărmanele mîțe!*

Zorin. N'am parale, sunt poet
Cu talent și bun băiet!

Ba nu!

Nici bogat și nici poet,
Dar încăle bun băiet.

„**Trei epigrame**“. Ași, de unde să fie epigrame! Nici vorbă.

Sandu. Prea de tot decoltată.

Elvira. Îți recomandăm frumoasa revistă a tinerimii din Budapesta «*Luceafărul*», care atât ce privește execuția tehnică, cât și ce privește conținutul bogat, stă pe un nivel înalt. — Prețul 10 cor. la an, 5 cor. pe 6 luni. Administrația: *Vörösmarthy-u. 60/a*. Redacția: *Zöldfa-u. 13*. — Multe complimente.

Brebenel. Și nu vrea ceea ce poate,
Său nu poate cea-vrea?

Asta-î asta. Mai știm și noi.

Cracrecericrocu. Epigramele slabe, schița ar mai fi cumva, dar nu-î nici ea. Pseudonimul ridicol. Merci, nu mai poftim.

D. P. (Drighiu.) Regretăm că poeziile trimise nu le putem publica. Nu sunt pentru foaia noastră, fiind prea serioase. Ca să-ți facem însă voia publicăm o strofă:

Prinzînd condeiful în mînă
Voiam chiar să scriu,
Dar gândurile mă amănă
Nu mă lasă să fac șiru.

Trimite-le la «*Familia*». Ea negreșit ți le va publica. Abonamentul l'am primit.

Beiuși. Credeam deja că ai murit, de atîta vreme nu ți-am văzut slovile. Complimente doamnei.

Lica. Că în învitarea la concertul ce va avea loc în Borodul-Mare la 16 Februarie e vorba de concursul alor «*mai mulți artiști români din Oradea-Mare*» e numai un *lapsus calami*. Așa credem cel puțin noi. Așa bogați încă nu suntem, încât într'un oraș, în care românii — mare parte — nici ei între ei nu vorbesc românește, în care n'avem viață socială românească — să avem în aceeași vreme chiar «mai mulți artiști români.»

„**Imi placî**“. Mie nu mî placî.

Incepător. Bun început: nici mai mult nici mai puțin de 12 file scrise des! Și asta să fie o singură «*schită*». Brr! Părerea noastră? — Pagubă de hîrtie.

Iulian D Să nu fie cu bănat:

O-am întîlnit pe stradă,
Ea nu mă cunoștea.
Nu știu de ce, da'n pieptu-mî
Inima se bătea.

Eu am plecat cu dînsa
(Adecă'n urma ei)
O-am petrecut acasă...
N'a fost destul, ce vreî?

Ce vrea? Un păhar de apă, că mă topesc.